

at leve paa deres Regning; men der kan maastee af Barmhertighedshensyn siges Noget for en saadan Bestemmelse. — Jeg seer fremsdeles heller ikke, hvorfor en Fallent skal kunne unddrage sig for personlig Arrest, og jeg staaer her imod den ærede sidste Taler. Han vil have personlig Arrest for Gjæld betragtet som en Straf; det strider aldeles mod den Betydning, som den nuværende Lovgivning lægger i personlig Gjældsarrest; det er ikke nogen Straf, det er paa flere Steder i Lovgivningen udtalt, at det er en Tvang, som en Creditor har for at fremtvinge en Betaling, hvortil han ved Domstolene er berettiget, og jeg troer, at det er den samme Maade, hvorpaa Gjældsarrest i andre Landes Lovgivinger betragtes; jeg seer ingen Grund til at afvige fra denne for mig naturlige Anskuelse. Naar nu en Fallent i et heelt Aar bliver aldeles fritaget for Arrest, blot fordi han opgiver sit Bo til Skiftebehandling, saa har han ved Skiftebehandlingen vundet en stor Fordeel; han kan begynde en ny Virksomhed, han har Tid til at accordere med sine Creditorer, netop fordi han i et heelt Aar ikke kan sættes i Gjældsarrest, han kan arrangere sig, han kan flytte et andet Sted hen, hvor hans Creditorer ikke ere istand til at forfølge ham. Fallenten opnaaer ved denne Bestemmelse et stort Fortrin i Modsætning til vor nuværende Lovgivning, thi efter den er Fallenten ikke fritagen for personlig Arrest, han bliver det kun ved et Protectorium og dette Protectorium er ude 6 Uger efter Proclamaets Udløb, altsaa efter den nuværende Lovgivning beffærmer det ham kun omtrent 5 Maaneder efter Fallitens Udbrud, og det er kun undtagelsesviis, at han har en længere Frihed, det er nemlig efter Forordningen af 1702, som ogsaa er nævnt i Motiverne til Lovudkastet, naar det bevises af ham — han skal bevise det — at Falliten har været ham utilregnelig. — Jeg troer derfor, at denne Bestemmelse er saa velvillig imod Fallenten, som det vel kan forlanges.

Jeg tillader mig nu at gaae over til nogle andre Punkter i Lovforslaget, hvor jeg finder, at det er utydeligt og trænger til Forbedring. Naar man vil gjenneamlæse de Paragrapher i Lovforslaget, som tale om Commissariers Ind-

sættelse i Boer, saa troer jeg ikke, at man vil kunne finde, hvem der skal søge om at erholde Commissarier; der er nok talt om, hvilke Forhandlinger der skulle foregaae, for at Commissarier bestikkes, men der tales ikke Noget om, hvem det egentlig er, der skal søge derom, og jeg troer dog, at dette maatte være tydeligt udtalt i Loven for at tilveiebringe eens Praxis i de forskjellige Boer. Jeg finder ogsaa, at det efter Forslaget er temmelig utydeligt, hvorledes der skal forholdes med de Fallits og Opbudsoer, som ere under Behandling, naar Loven kommer ud. Hvad f. Ex. Opbudsoer angaaer, saa ophæver Slutningsparagraffen den nu gjældende Lovgivning derom; man skulde derefter troe, at de Boer, der paa den Tid, Loven træder i Kraft, ere under Behandling som Opbudsoer, skulle gaae over til den ordinaire Skifteret, men det staaer der slet ikke Noget om i Lovforslaget. Det findes heller ikke i Lovforslaget bestemt, hvorvidt de Regler, der deri indeholdes, skulde gjælde for de Boer, der tages under Fallitbehandling, før Loven kommer ud; man maa endogsaa, hvis man slutter fra enkelte Paragrapher i Lovforslaget, antage, at den nye Lov ikke gjælder om tidligere Boer. Det siges saaledes udtrykkelig i § 12 om en vis Klasse af Boer, at den i Paragraphen givne Regel kun skal gjælde for de Aar, der efter denne Lovs Kundgjørelse tages under Behandling, altsaa kunde man jo slutte deraf, at de øvrige Bestemmelser, der staae i Forslaget, skulle gjælde om ældre Boer, saa det er virkelig nødvendigt at træffe en Afgjørelse desangaaende; thi man maa dog vide, om Fallenterne i de Boer, der allerede ere under Fallitbehandling, ved denne Lov berettiges til at kræve Underholdningsbidrag, om det er Skifterettens Pligt i saadanne Boer at optage en Status og iværksætte den Forhandling med Creditorerne, som paabydes i Lovudkastet o. s. fr. Der er dernæst et Punkt, som jeg maa tillade mig noget udførligere at gaae ind paa, det henhører til § 1; jeg anseer § 1 § og 2 for de uheldigste Paragrapher i Lovudkastet; § 2 vil jeg aldeles ikke tale om, jeg troer, at denne Paragraph kan i visse concrete Tilfælde faae en Anvendelse, som kan være meget gavnlig, men i andre Tilfælde kan